

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 817/2016-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, sudkyne Jany Baricovej a zo sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 352/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 7 Ro 310/2009) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 352/2010 porušené boli.

2. Okresnému súdu Komárno p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 352/2010 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom jedentisíc eur), ktoré je Okresný súd Komárno povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Komárno je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jej právnej zástupkyne Mgr. Eleny Szabóovej, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 817/2016 z 29. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „odporkyňa“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 352/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bola sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietnutá.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie začalo 16. novembra 2009 podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby okresný súd

uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 1 409,30 € s príslušenstvom.

3. Sťažovateľka uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

4. Sťažovateľka v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň sa domáha, aby prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez prietáhov a aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

5. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr 763/16 (doručeným ústavnému súdu 6. marca 2017), v ktorom okrem iného uviedol:

„Z uvedenej chronológie úkonov (prehľad procesných úkonov v konaní je účasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti, pozn.) však vyplýva, že určitú zložitost' veci (s poukazom na časový faktor), najmä s poukazom na špecifikáciu petitu návrhu až počas konania (po podaní návrhu na súd) a tým určité časovo ohraničené prietahy v konaní spôsobil navrhovateľ, ktorý v konečnom dôsledku, opätovne s poukazom na návrh na zmenu petitu návrhu, ktorú podal až jeho právny zástupca predmet sporu upresnil až dňa 21.9.2012 (č. l. 61 až 63 spisu), čím vznikali procesné problémy v súvislosti s pojednávaním stanoveným na 23.10.2012, ale neskôr aj s pojednávaním stanoveným na 10.5.2013. Preto obdobie od podania návrhu minimálne do 21.9.2012 zrejme nie je možné pripísať na úkor súdu prvej inštancie. V tomto období súd v skrátrenom konaní (sp. zn. 7Ro/310/2009) riadne konal a rozhodol, následne skončil skrátrené konanie po podaní odporu. Pri vydávaní procesných rozhodnutí súdu, išlo o procesné návrhy odporkyne, ktoré z hľadiska sporu možno posudzovať ako nadbytočné, zákonom však dovolené a preto bolo potrebné o nich rozhodnúť, čo tiež nenapomohlo k rýchlejšiemu pokračovaniu v konaní. Následne súd prvej inštancie, po vykonanom dokazovaní, dospel k rozhodnutiu vo veci samej a to dňa 15.6.2016.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľka síce nekonkretizuje, na ktoré obdobie nečinnosti súdu poukazuje, ale z vyššie uvedeného vyplýva, že k absolútnej nečinnosti súdu nedošlo a na druhej strane je nutné poukázať aj na tú skutočnosť, že sťažovateľka nebola prítomná na pojednávaní resp. na pojednávanie sa nedostavila jej právna zástupkyňa. Účastníci konania (teda nie len odporkyňa) sa počas dokazovania navzájom vyjadrovali k jednotlivým podaniam protistrany, navrhovali pripojenia rôznych spisov, v snahe vo veci dosiahnuť úspech, pričom odkazovali na množstvo relevantných súdnych konaní, ktoré sa medzi nimi viedli a vedú, s ktorými sa potom súd v záujme spravodlivého a objektívneho rozhodnutia vo veci samej musel oboznámiť (sťažovateľka je účastníčkou celkom 41 súdnych konaní, z ktorých je 22 skončených a 19 súdnych konaní je neskončených). Z tohto pohľadu môže mať potom ústavná sťažnosť iný rozmer a zámer, ako ňou verbalizované odstránenie stavu právnej neistoty. Som toho názoru, že ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania, čo aj zákonne prípustných a možných, dochádza k predlžovaniu konania, z čoho vyplýva, že túto skutočnosť nemožno hodnotiť iba ako „zbytočné prietahy v konaní“ a zodpovednosť za tento stav nemožno pripísať iba konajúcemu súdu. Objektívne však treba uviesť, že v určitom štádiu konania, zdravotné problémy a opakované práceneschopnosti zákonného sudcu [REDAKOVANÉ], ktoré sú v tomto prípade z hľadiska posudzovania ústavným súdom subjektívneho charakteru a nemôžu byť na ujmu sťažovateľke, mohli spôsobiť určitý časový sklz (viď - vyššie uvedené odročené pojednávanie pre práceneschopnosť sudcu [REDAKOVANÉ]).

... Z vyššie uvedeného však vyplýva, že som nezistil žiadne také obdobie, ktoré by bolo možné označiť ako absolútnu nečinnosť súdu tak, ako to uvádza sťažovateľka. Som toho názoru, že zákonní sudcovia s poukazom na ich pracovnú zaťaženosť konali, vykonávali potrebné procesné úkony, vyvolané či už dôkaznou situáciou alebo právnymi skutočnosťami, ku ktorým došlo v priebehu konania, ako aj procesnými postupmi účastníkov konania. Konštatujem teda, že aj keď by sa celková dĺžka konania od podania žaloby na súd, t.j. od 16.11.2009 až doposiaľ javila ako neprimeraná, táto okolnosť nie je spôsobená ani ovplyvnená nesprávnym postupom súdu s cieľom porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, naopak toto časové obdobie potrebovala sťažovateľka,

aby bola za danej dôkaznej situácie momentálne stranou, ktorá je úspešnou v spore. Samozrejme, že končený výsledok sporu, záleží aj na rozhodnutí odvolacieho súdu.“

6. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj nasledujúci prehľad dosiaľ vykonaných procesných úkonov:

«- Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný dňa 16.11.2009, za platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej iba „OSP“), navrhovateľom [REDAKOVANÉ], zastúpeným splnomocnenou advokátkou [REDAKOVANÉ], proti odporkyni [REDAKOVANÉ].

- Po zaplatení súdneho poplatku za návrh navrhovateľom dňa 18.12.2009 a doplnení návrhu podaním zo dňa 17.5.2010 (doručené súdu dňa 26.5.2010) Okresný súd Komárno v konaní sp. zn. 7Ro/310/2009, vydal platobný rozkaz č. k. 7Ro/310/2009-13 dňa 26.5.2010.

- Proti platobnému rozkazu Okresného súdu Komárno č. k. 7Ro/310/2009-13, zo dňa 26.5.2010, podala odporkyňa odpor s odôvodnením na Pošte Nové Zámky dňa 14.6.2010 (súdu doručený dňa 15.6.2010).

- Okresný súd Komárno uznesením č. k. 7Ro/310/2009-21, zo dňa 28.6.2010, vyrubil súdny poplatok za odpor, proti ktorému odporkyňa podala odvolanie dňa 19.7.2010, v ktorom zároveň žiadala konanie zastaviť z dôvodu, že nie sú splnené podmienky konania. Odporkyňa dňa 19.7.2010 podala aj žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Okresný súd Komárno uznesením č. k. 7Ro/310/2009-34, zo dňa 30.9.2010 priznal odporkyni oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za odpor.

- Počas ďalšieho dokazovania súd skúmal podmienky konania a preveril si v tejto súvislosti aj ďalšie spisy, v ktorých sa viedli konania medzi účastníkmi sporu.

- Dňa 23.8.2012 bol stanovený termín prvého pojednávania na 23.10.2012.

- Navrhovateľ si dňa 21.8.2012 splnomocnil nového právneho zástupcu Advokátsku kanceláriu [REDAKOVANÉ] a dňa 21.9.2012 podal návrh na zmenu petitu návrhu. Po doručení zmeny petitu návrhu odporkyni, Okresný súd Komárno uznesením č. k. 7C/352/2010-69, zo dňa 4.1.2013 pripustil zmenu petitu návrhu.

- Okresný súd Komárno uznesením č. k. 7C/352/2009-75, zo dňa 31.1.2013 vyrubil doplatok súdneho poplatku za zmenu návrhu.

- Dňa 18.2.2013 bol stanovený termín pojednávania na 10.5.2013.

- Nakoľko súd zistil zrejmu nesprávnosť v predmetnom uznesení, uznesením č. k. 7C/352/2010-81, zo dňa 26.4.2013 vydal opravné uznesenie.

- Odporkyňa si dňa 6.5.2013 splnomocnila na zastupovanie v spore právnu zástupkyňu advokátku Mgr. Eleny Szabóovú.

- Po pojednávaní dňa 10.5.2013, odporkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vznesla námietky proti protokolácii (podanie zo dňa 13.5.2013) a taktiež žiadala vydanie rozhodnutia podľa § 147a OSP (podanie zo dňa 13.5.2013).

- Okresný súd Komárno uznesením č. k. 7C/352/2010-96, zo dňa 27.5.2013, zrušil uznesenie Okresného súdu Komárno č. k. 7C/352/2009-75, zo dňa 31.1.2013 v celom rozsahu.

- Po vybavení ďalších procesných úkonov, súd stanovil dňa 31.3.2014 termín pojednávania na 10.6.2014, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti sudcu odročené.

- Pôvodný zákonný sudca v predmetnej občianskoprávnej veci [REDAKOVANÉ], sa listom doručeným kancelárii prezidenta Slovenskej republiky 18.9.2014 vzdal funkcie sudcu podľa § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Jeho funkcia sudcu zanikla dňom 30.9.2014.

- Po prerozdelení vecí po sudcovi [REDAKOVANÉ] dňa 1.10.2014, bol spis pridelený sudkyňi [REDAKOVANÉ], ktorá uznesením č. k. 7C/352/2010-115, zo dňa 14.10.2014 zamietla návrh na vydanie rozhodnutia podľa § 147a OSP. Následne vyzvala právneho zástupcu navrhovateľa, aby predložil aktuálny výpis ohľadne nehnuteľnosti, užívaním ktorej podľa tvrdenia navrhovateľa na jeho úkor odporkyňa nadobúda sporné bezdôvodné obohatenie a aby predložil dôkazy na preukázanie tvrdení navrhovateľa.

- Po prerozdelení vecí z dôvodu výrazného rozdielu v pracovnom zaťažení sudcov Okresného súdu Komárno, bola vec náhodným výberom prostredníctvom generátora elektronickej podateľne pridelená dňa 1.5.2015 zákonnému sudcovi [REDAKOVANÉ], ktorý nastúpil na Okresný súd Komárno dňa 1.5.2015 po jeho preložení z Okresného súdu Levice.

- Po naštudovaní veci novým zákonným sudcom a po vykonaní dokazovania na pojednávaniach dňa 13.1.2016, 8.4.2016, 4.5.2016, 1.6.2016, bol na pojednávaní dňa 15.6.2016 vyhlásený rozsudok vo veci samej (okresný súd návrh zamietol, pozn.).

Pojednávame dňa 9.2.2016 odročené z dôvodov na strane odporkyne resp. jej právnej zástupkyne.

- Proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 7C/352/2010-247, zo dňa 15.6.2016 podal navrhovateľ odvolanie vo veci samej a odporkyňa podala odvolanie proti „odôvodneniu rozsudku“ a proti trovám konania.

- Po vykonaní potrebných procesných úkonov bol spis predložený Krajskému súdu v Nitre na rozhodnutie o odvolaniach dňa 6.9.2016.

- V súčasnej dobe je konanie v štádiu konania na odvolacom súde»

7. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľka stanovisko zaujala podaním doručeným ústavnému súdu 28. marca 2017.

V stanovisku okrem iného poukázala na to, že „*nepostačuje, ak súd vo veci vykonáva formálne úkony bez priameho vplyvu na rozhodnutie vo veci*“...

Ďalej sťažovateľka poukázala tiež na to, že po podaní odporu (14. júna 2010) proti platobnému rozkazu „*bolo prvé pojednávanie vytýčené až na 23. 10. 2012...*“.

Sťažovateľka vyjadrila zásadný nesúhlas s tvrdením predsedu okresného súdu, že celková dĺžka konania od 16. novembra 2009 do 15. júna 2016 „*je v podstate primeraná*“, a napokon sťažovateľka vo vzťahu k predmetu sťažnosti považuje za úplne irelevantné uvádzať, koľkých súdnych konaní je sťažovateľka účastníčkou, a tiež hodnotiť procesné návrhy žalovanej ako „*nadbytočné*“ bez bližšej konkretizácie.

8. Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení k sťažnosti z 27. februára 2017, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

12. Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

15. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

16. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

18. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

20. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom konania je uplatnenie nároku na zaplatenie finančnej čiastky 1 409,30 € z titulu bezdôvodného obohatenia. Ústavný súd konštatuje, že ide o konanie, ktoré nie je právne ani fakticky zložitý, pričom metodika všeobecných súdov v týchto veciach je dostatočne jasná a podopretá stabilizovanou judikatúrou.

21. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 352/2010, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka počas napadnutého konania uplatňovala svoje procesné práva (žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, namietanie protokolácie, návrh na rozhodnutie podľa § 147a OSP), na čo poukazuje vo vyjadrení aj okresný súd, no táto skutočnosť z hľadiska prietáhov podľa názoru ústavného súdu zásadným spôsobom neovplyvnila priebeh ani dĺžku napadnutého konania.

22. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

23. Ústavný súd hodnotiac celý doterajší priebeh napadnutého konania poukazuje na to, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, že napadnuté konanie nebolo dosiaľ ani po viac ako 7 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené. Vzhľadom na to ústavný súd nepovažoval za potrebné bližšie vymedzovať a následne posudzovať na obdobia „absolútnej nečinnosti“ okresného súdu, na ktoré bez bližšej konkretizácie poukazovala sťažovateľka v sťažnosti. Rovnako ústavný súd vyhodnotil už v minulosti aj iné, čo sa týka dĺžky trvania obdobného konania (napr. III. ÚS 689/2016, III. ÚS 718/2016). Ústavný súd už taktiež judikoval, že ak konanie trvá neprimerane dlho, má všeobecný súd venovať zvláštnu pozornosť jeho urýchleniu (III. ÚS 146/05), čo podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach danej veci nebolo realizované.

24. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

25. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby v záujme završenia ochrany označených práv (v súčasnosti sa vec nachádza na Krajskom súde v Nitre, ktorému bol súdny spis predložený na rozhodnutie o podanom odvolaní) vo veci konal bez zbytočných prietáhov.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

28. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

29. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, keď poukázala najmä na stres vyplývajúci z právnej neistoty v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania a ktorý negatívne ovplyvňuje jej zdravotný stav.

30. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho

porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

31. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 7 C 352/2010, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu a najmä skutočnosť, že posudzované konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, považoval ústavný súd priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

32. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

33. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €.

34. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie, prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 139,83 €, t. j. spolu 279,66 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 296,44 €.

Podanie právnej zástupkyne sťažovateľky doručené ústavnému súdu 12. júla 2016 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené vo zvyšnej časti návrhu týkajúceho sa trov konania nevyhovel.

35. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

36. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017